

Bemolii din fligoarne

Necorupb

Cu amintiri ajunse, în clipa prea târzie,
regretele rănite mă tulbură din nou ! -
venite să-mi așeze cuvinte-n poezie,
le-aud, nedeslușite, la margini de ecou.
Plecate pe-nserate din triste carnavale,
în pragul neuitării lăsate mai demult,
îmi readuc în cuget acorduri vespérale
pe muzica tăcerii dintr-un refren ocult.

În liniștea rănită, bemolii din fligoarne
coboară neuitarea, din margine de gând,
prin trape redeschise în antice lucarne
din vechi acoperișuri cu turlă care plâng.
Acolo sus, în turlă, frumoasele vestale,
de strajă neuitării, mă cheamă în trecut,
iar muzica fanfarei, din parcurile goale,
îmi cerne iar bemolii pe dorul renăscut.

Trec singur pe aleea brodată cu mistere
să reascult fanfara, rămasă mai târziu,
iar muzica ajunge în lunga mea tăcere
cu triluri renăscute din vechiul potpuriu.
Privesc în depărtare și parcă o minune
renaște rătăcită la margine de gând -
un tril de clarinete neîncetat îmi spune
că din trecut, iubito, vei reveni curând.